

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

12. Ex thesibus PP. Societatis in Collegio Claremontano, & in Sorbona propugnatis, & præsertim testimonio Petri de Marca Archiepisc. Parisiensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

sentem, qua in Summo Pontifice Innocentio X. viget, auctoritatem, &c. Circa hanc Gallorum Præsulorum epistolam observanda sunt aliqua, *Primo*. Gallicanos Antistites hisce litteris Pontificiam Infallibilitatem apertissime professos esse, cum enim dicunt: *Sententiâ Innocentij hæresin Jansenianam proscriptam esse; omniumque Pontificum Romanorum sententias pro scienda regula fidei summâ Divinâque per Universam Ecclesiam auctoritate niti, eique omnes Christianos ex officio ipsius mentis obsequium præstare teneri.* Planè nihil aliud dicunt, quam Pontificem in scienda Regula fidei auctoritatis esse infallibilis: Auctoritas enim fallibilis, non est Divina, non est *suprema* (cum corrigi ab alia majori auctoritate possit) non est *Regula fidei*, nec illi omnes Christiani mentis obsequium præstare tenentur, alioquin omnes Christiani, & consequenter etiam tota Ecclesia errare posset. *Secundo* fatentur iidem Gallicani Patres, sententias Pontificum non idè esse certas, quia Ecclesia illas recipit; sed potius Ecclesiam teneri eas recipere, idque quia sciunt regulam fidei, & quia *supremâ ac Divinâ auctoritate nituntur*, sicque antecedenter ad Ecclesiæ consensum certas & infallibiles esse. *Tertio*. Docent quoque contra Maimburgi anilem exoletamque cantilenam, hanc de Pontificis Romani infallibilitate sententiam, non esse novam, recensque in scholis natam; ut ille comminiscitur; sed jam, a tempore Damasi Papæ Apollinarem damnantis (id verò contigit anno Christi 373.) in veteri Ecclesia receptam, imò à sponsione Christi Petro facta. Quid posset rogo efficacius dici? tamen Maimburgus hæc omnia silentio tegit ignoranti similis.

XII. Anno MDCLX. Patres Societatis Collegij Claremontani publicè theses proposuere, quibus Infallibilitatem Summi Pontificis, non tantum in quæstionibus juris, sed etiam in quæstionibus facti defendendas suscepere. Thesis ita sonat: *Christum in Caput Ecclesie agnosimus, ut illius regimen, dum in Cælos abiit, primum Petro, tum deinde successoribus commiserit, & eandem, quam habebat ipse infallibilitatem concesserit, quoties ex Cathedra loquerentur.* Datur ergo in Ecclesia Romana *Controversiarum fidei Judex infallibilis etiam extra Concilium generale, tum in quæstionibus juris, tum facti; unde post Innocentij X. & Alexandri VII. constitutiones credi potest librum, cui titulus: Augustinus Jansenij, esse hæreticum, & quinque ex eo propositiones decerptas esse Jansenij, & in sensu Jansenij damnatas.* Sic paucos ante annos Patres Societatis sentiebant, scribebantque,

que, nec præsumi de illis potest tam prudentibus, tamque circumspèctis, voluisse Parisijs propositionem tueri, quam doctrinæ Gallicanæ adversam crederent.

Dices. At Patres Societatis jam mutârunt sententiam.

Resp. Non tam mihi curæ esse, quid jam in Gallijs sentiatur, quàm quid olim senserit Ecclesia Gallicana; néque enim decet, ut novi recentésque antiquis præferantur, præsertim cum tam multa jam in Gallijs contigerint, quæ aut prodere veritatem, aut celare compulerint. Cur eo tempore Galliam interrogas, cum loqui non sinitur? interroga liberam, pænisque ac metu solutam, qualis videlicet fuit tot retrò elapsis sæculis. Patres societatis, quod attinet, non in Gallijs tantum, sed toto terrarum Orbe Infallibilitati subscripsisse ad eò notum est, ut nullâ probatione indigeat. Post Regiam verò declarationem certum est, Patres societatis nunquam induci potuisse, ut contra Infallibilitatem Pontificiam aliquid docerent, licet id Regio edicto caveretur. Quòd verò siluerint, nec calamus pro Pontifice strinxerint; id fortè temporè datum, expectatumque, dum torrens laberetur, & morà periculum vanesceret, nam & Iusciniæ cantum hyeme abruptum, vernis folibus reperituræ; æstatem ergo societas expectat hyemi successuram, & tunc canet.

Eodem Anno MDCLX. Die nonâ Decembris Sorbona eandem infallibilitatem in publica Disputatione defendit hujusmodi propositâ Thesi: *Romanus Pontifex Controversiarum Ecclesiasticarum constitutus est Judex à Christo, qui ejus definitionibus indeficientem fidem promisit.* Ita testatur de Marca nominatus Parisiensis Archiepiscopus mox citandus.

Anno MDCLXII. Petrus de Marca nominatus Archiepiscopus Parisiensis in observationibus supra dictas theses Claremontanas (quas ultimum ejus opus fuisse doctissimus Saluzius testatur) numero 22. 31. & 34. ita scribit: *Hac opinio (quæ videlicet Infallibilitatem Pontifici Romano asserit) est illa, quam univèrse Hispania, Italia, aliæq; omnes Christianitatis Provincia docent; ita ut illa, quam sententiam Parisiensium Doctorum vocant, ad classem earum opinionum revocanda sit, quæ solùm tolerantur. . . . Auctoritas infallibilem sententiam in causis fidei pronuntiandi est Romanus Pontifex omnium Universitatum consensu acquisita, exceptâ tamen*

antiquâ Sorbonâ. Imò hoc quoque tempore hanc de infallibilitate Pontificis sententiam in ipsa Sorbona doceri videmus; nam duodecimâ mensis Decembris anno 1660. in Sorbona publicè hæc thesis defensa est videlicet, Romanus Pontifex Contraversiarum Ecclesiasticarum est constitutus Jdex à Christo, qui ejus definitionibus indeficientem fidem promisit. Eandem thesin in Universitate Navarica septimâ Decembris propugnata scimus. Et infra, numero 34. circa finem de Doctoribus Galliæ: Pars major non solam Theologia, sed etiam Juris Doctorum communi opinioni adheret, utpotè fundamentis mixta solutu difficillimis; videtque antiqua Sorbona opiniones. Vides Doctissimum hunc Virum fateri, sententiam de Infallibilitate Pontificis esse omnium Universalitatum Christianitatis, imò omnium ferè Doctorum Universalitatis Parisiensis, exceptâ antiquâ Sorbonâ, imò hujus opinionem à reliquis rideri. Ut verò intelligas, quid nomine antiqua Sorbona de Marca intelligar; sciendum est, Collegium Sorbonicum fuisse à quodam Roberto Sorbon (qui sancto Ludovico Regi à sacris confessionibus & elemosynis erat) anno 1253. fundatum; quo tempore in Ecclesia Gallicana sententiam de Romani Pontificis infallibilitate viguisse jam supra monstratum est. Sequenti postea sæculo hoc est anno 1373. inflammari cœpit diurnum illud, & obstinatum Schisma, quo nihil funestius Ecclesiæ: & quia nulla in Pontificibus spes erat illius extinguendi, imò istorum ambitione magis magisque accendebatur; cogitatum fuit de inducenda majori aliqua auctoritate, cui Pontifices obtemperare tenerentur: ea verò à Gersone, Almaino, alijsque paucis in Concilium collata est; id enim opportunum credebant evitendis in futurum Schismatibus, si videlicet aliqua in Ecclesia potestas esset, quam etiam ipsi Pontifices revereri tenerentur. Vetus ergo Sorbona tempore Constantiensis & Basileensis Conciliorum vigeat, constabatque ut dixi Gersone, Almaino, istorumque discipulis. Imò si quando inter Pontifices, Regesque Galliæ dissidium aliquod oriretur; mox in Parisiensi Universitate ab aliquo Doctorum hæc Gersonis machæra expromebatur terrendo Pontifici; ita sub Sixto V. sub Julio II. & Alexandro VII. factum est. Hæc ergo est Vetus Sorbona, quam à plerisque Theologiæ & Juris in Gallia Doctoribus irritam esse Marca testatur: nam alioquin Universitatem Parisiensem pro infallibili auctoritate Pontificis stetit paulò post ostendemus.